

Palangos krašto istoriją tyrinėjusi iš Sidabravo kilusi pedagogė Emilija Jakševičiūtė-Adiklienė (1906–1993)

Parengė Danutė MUKIENĖ

Biografija

Kalbėdami apie Palangos istoriją neapsieiname nepaminėdavo šiam kurortui pradžią davusią grafų Tiškevičių giminę ir Palangos bei jos apylinių istoriją kelis dešimtmečius tyrinėjusią, rinkusią, didžiulį rašytinį palikimą sukaupusią pedagogę, kraštotyrininkę Emiliją Jakševičiūtę-Adiklienę (1906–1993), kurios 120-ąsias metines minime šiemet.

Emilijos gimtinė – Radviliškio rajone, tuometinio Šeduvos valsčiaus Sidabravo bažnytkaimyje. Ji gimė 1906 m. vasario 14-ąją. Leonas Peleckis-Kaktavičius, monografijoje „Vytautas Alantas: gyvenimas ir kūryba“ (2009) pasakodamas apie Emilijos brolių (iki 1937 m. – Vytautas Benjaminas Jakševičius), cituodamas jo biografiją, rašo: *„Anais laikais tai buvo bažnytkaimis, susidėjęs iš keleto sodybų, prisiglaudusių beržų alėjos pavėsyje, o tos alėjos gale, pasibėgėjusi ant kalnelio, baltavo po skarotais medžiais pasislėpusi Šv. Trejybės bažnytelė. Prie šventoriaus šliejosi ūksmingos kapinaitės, o už jų, pakalnėje, plytėjo lankelė, per kurią vingiavo Kiršino upelis“*.

Tėvas buvo liaudies medicina, dažniausiai homeopatija, užsiiminėjęs ūkininkas, netoli Sidabravo bažnyčios savo krautuvėlę turėjęs Adomas Jakševičius, motina – namų šeimininkė, visų moteriškų amatų meistrė Agnieszka Kurlenskaitė Jakševičienė. Emilija, kurią namuose visi Mile vadino, turėjo jau minėtą vyriausiąjį brolių Vytautą Benjaminą Jakševičių (1902–1990), už save kiek jaunesnę seserį Antaniną ir tėvų pagranduką brolių Algirdą.

Kai vaikai buvo dar maži, tėvai 1908 m. tame pačiame Radviliškio valsčiuje, netoli Sidabravo, nusipirko apleistą Kriaukėnų dvarą kartu su jam priklausiusiu 80 hektarų žemės sklypu. Reikėjo ne



Emilija Jakševičiūtė-Adiklienė. Fotografas nežinomas. Fotoreprodukcija iš RKIC archyvo. Nuotrauka saugoma Palangos kurorto muziejuje

vienerių metų, kol jis tapo pavyzdiniu ūkiu. Per tą laiką ir vaikams teko nemažai padirbėti. Namuose jų niekas nelepindavo. Leido į mokslus, bet reikalavo, kad ten laiko dykai neleistų, antraip – maukitės linines kelnes ir dirbkite ūkyje.

Emilija pradžios mokslus ėjo netoli tėvų dvarelio veikusioje Aukštelkų kaimo pradinėje mokykloje, vėliau – Šiaulių gimnazijoje, kurią baigė 1924 metais. 1925–1926 m. dirbo mokytoja Jurbarko „Saulės“ gimnazijoje, o tada – studijos Vytauto Didžiojo universiteto Humanitarinių mokslų fakultete.

Mergina buvo gabi, gerai mokėsi, tad tėvai puoselėjo viltį, jog ji taps gydytoja, bet Emilija pasirinko pedagogiką ir su pertraukomis (teko jas daryti, nes trūko lėšų mokslams) studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą. Gavusi aukštojo mokslo diplomą, 1929–1932 m. dirbo lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Linkuvos gimnazijoje.

1932 m. ištekojo už Aleksandro Adiklio ir per-



Nuotraukose (iš kairės): Emilija ir Aleksandras Adikliai su savo vaikais Algimantu, Giedre, Aušra ir Birute 1943 m. Palangoje; Palangos gimnazijos pirma klasė. Sėdi ant žemės: Cedronas, Liuba Kanaitė, Konstancija Buožytė, Felė Martinaitytė, než., sėdi: Valentas Andrašiūnas, Vincas Gelažius, Birutė Šalčiūnaitė, mokytoja Emilija Jakševičiūtė, vicedirektorius Julijonas Buožis, Emilija Dzeklelytė. stovi: Mykolas Spudas, Vladas Kripas, Jaseliūnas, než., Alfonsas Naudžiūnas, Petras Pugevičius, Klemensas Jarašiūnas, než. Krestjanovaitė, Felicija Jarašunaitė, než. žydaitė. Fotografai nežinomi. Nuotraukos iš: <https://inx.lv/jj46z>



Emilijos Adiklienės vadovauto Palangos gimnazistų literatūros būrelis leido laikraščio „Birutės tėviškė“ laikraščius pirmieji puslapiai. Iš kairės: 1939 m. Nr. 1 (5) ir 1940 m. Nr. 2(7)



Palangos progimnazijos, kurioje iš pradžių dirbo E. Adiklienė, pastatas (sudegė 1938 m. gegužės 10 d. didžiojo Palangos gaisro metu) apie 1907 metus. Fotografė Paulina Mongirdaitė. Atviruko fotoreprodukcija iš RKIC archyvo

sikėlė gyventi į Palangą. Jų šeima gyveno tikru palangiškių kultūros židiniu tapusiame Birutės alėjos name, kurį gerai žinojo ir į kurį dažnai užsukdavo daugelis vasaromis į kurortą atvykstančių ano meto Lietuvos šviesuolių, tarp jų ir kompozitorius Balys Dvarionas (1904–1972), brolienė Monika Mironaitė (1913–2000), kurios pirmasis vyras buvo Emilijos brolis Algirdas Jakševičius.

Emilija ir Aleksandras Adikliai, gyvendami santuokoje, susilaukė ir užaugino 4 vaikus: Algimantą, Giedrę, Birutę ir Aušrą.

Palangos progimnazijoje, vėliau reorganizuotoje į vidurinę mokyklą, E. Adiklienė iš pradžių dėstė lietuvių kalbą ir literatūrą, 1946–1950 m. buvo šios mokyklos direktorė. Ji pedagogine veikla neapsiribodavo, garsėjo kaip kultūrinių renginių organizatorė. Jos vadovaujami moksleiviai ir suaugusieji statydavo spektaklius, organizuodavo literatūrinius

vakarų. 1935-aisiais Emilijos iniciatyva Palangoje buvo įkurtas aktyviai veikęs moksleivių literatūros būrelis. Mokytojos globojami kurorto literatai 1937–1940 m. su pertraukomis leido moksleivių laikraštėlį „Birutės tėviškė“, kuris buvo spausdinamas Kretingos pranciškonų spaustuvėje. Keli šio laikraštėlio numeriai yra išlikę (jų saugoma Lietuvos nacionalinėje M. Mažvydo bibliotekoje ir Palangos miesto savivaldybės viešojoje bibliotekoje).

Emilija nepataikaudavo valdžiai, tad ši, neapsikentusi, ją atleido iš darbo. Tada mokytoja septynerius metus (1951–1958 m.) iš Palangos į darbą važinėjo į Bruzdelynų kaimo septynmetę mokyklą, kuri veikė 4 km į šiaurės vakarus nuo Kretingalės. 1958 m. ji grįžo dirbti į Palangą, dėstė Palangos vakarinėje vidurinėje mokykloje ir dirbo jos direktorė.

1966 m. palangiškiai Emiliją išrinko kurorte

(Nukelta į 26 p.)

įsteigto Lietuvos TSR Paminklų apsaugos ir kraštotyros draugijos Palangos skyriaus pirmininke. Iš pradžių pati abejojusi, ar sugebės vadovauti miesto kraštotyrininkams, vėliau taip įsikibo į tą darbą, kad pasiektais rezultatais stebino visus. Būtent ji kartu su savo bendraminčiais XX a. 7–8 dešimtmėčiais suformavo kraštotyros darbo Palangoje tradiciją: organizuodavo etnografines ekspedicijas, rengdavo parodas, įkūrė etnografinį ansamblį „Ant marių krašto Palangos miestely“, kuris aktualizavo surinktą kraštotyrinę medžiagą. Kurorto kraštotyrininkams Emilija vadovavo 10 metų.

1967 m. Emilija išėjo į užtarnautą poilsį, tačiau kraštotyrinio darbo neapleido, pagal surinktą medžiagą parengė išsamią kurorto gatvių istoriją, spaudoje paskelbė nemažai straipsnių įvairiomis kurorto istorijos temomis, dirbo ir kaip gidė, ekskursijų organizatorė, užsiėmė kita visuomenine veikla.

Idėjos įkurti Palangos krašto muziejų gimimas

E. Jakševičiūtė-Adiklienė yra tiesiogiai susijusi su nuo 2014 m. Palangoje veikiančio Kurorto muziejaus istorija. Muziejaus įsteigimo idėja kilo XX a. pirmąjį dešimtmetį, po to, kai čia 1907-ųjų vidurvasarį, liepos 27-ąją, grafų Felikso Tiškevičiaus (1869–1933) ir Aleksandro Tiškevičiaus (1864–1945) iniciatyva buvo įkurta „Palangos bičiulių draugija“. Ji rūpinosi kurorto plėtra, siekė, kad miestas taptų planingai suprojektuotu, šiuolaikišku pajūrio kurortu, skatino krašto istorijos, eksponatų būsimam muziejui rinkimą (apie tai skelbė net spaudoje), rūpinosi Palangai aktualių knygų leidyba. Nepaisant to, kad draugijai tuo laikotarpiu priklausė daug iškilių Lietuvos ir Lenkijos mokslo bei kultūros žmonių, jai sumanyto Palangos istorijos, etnografijos muziejaus tada įkurti nepavyko.

Antrasis bandymas įkurti Palangos krašto muziejų

Idėja turėti tokį muziejų kurorte vietos žmonių buvo ir toliau puoselėjama, tačiau ji realiai pradėta įgyvendinti tik po to, kai čia 1966 m. miesto Vykdomasis komitetas įsteigė nuo 1964 m. veikusios LTSR kraštotyros draugijos Palangos skyrių. Palangos kurorto muziejus skelbia, kad kurorto kraštotyrininkai „įkūrė Paminklų apsaugos fondą, sudarė miesto kultūros paminklų sąrašą, žemėlapi,

organizavo kolektyvų, darbuotojų veiklos metraščių rašymą, rinko atsiminimus apie žuvusius tarybinius karius, aprašė krašto amatus, sudarė aplankus-biografijas žymiesiems Palangos žmonėms bei užrašė tautosakos pavyzdžių. Kasmet rengtos viešos parodos. Per pirmąją parodą, 1969 m. vasario 28 d., išsakyti lūkesčiai dėl muziejaus steigimo, muziejinių patalpų skyrimo eksponatų laikymui. 1970 m. surinkti 193 eksponatai, parengta daug teminių aplankų, pradėtos aprašinėti senosios Palangos sodybos. 1971 m. surinkta virš 500 eksponatų. 1973 m. nutarta organizuoti visuomeninio muziejaus steigimą. 1977 m. E. Adiklienė atsisakė pirmininkės pareigų ir pradėjo savarankiškai rengti ekspedicijas, kuriose toliau tyrinėjo senąsias Palangos sodybas. Miesto valdžiai, nepriėmus sprendimo įkurti muziejų, visus surinktus eksponatus 1982 m. perdavė tuometiniam Lietuvos TSR istorijos-etnografijos muziejui (dabar Lietuvos nacionalinis muziejus).“

Taip Palangoje antrą kartą žlugo sumanymas mieste įkurti istorijos muziejų.

Bandymas Palangos krašto muziejų įkurti 1993-aisiais

1993-aisiais man pačiai teko dirbti tuometinio miesto Kultūros ir švietimo skyriaus vedėjo pavaduotoja kultūrai ir Palangos kultūros centro direktore. Tuo sudėtingu laikmečiu buvo dedami ir stiprinami nepriklausomybę atkūrusios Lietuvos pagrindai, bandoma įveikti ekonomines ir kitas problemas. Daugybė spęstinių klausimų, tarp jų ir kultūros, buvo ir Palangoje. Tais metais mieste pavyko atgaivinti kurį laiką nevykusią tradicinę kurortinio sezono atidarymo šventę, bendradarbiaujant su Lietuvos nacionaliniu muziejumi pradėta rengti parodas Jono Šliūpo muziejuje (dabar Palangos burmistro Jono Šliūpo muziejus). Vienoje pirmųjų tokių parodų buvo eksponuojami tuo metu Palangoje gyvenusios tautodailininkės Emilijos Černeckienės (1915–2012) išausti audiniai ir iš jų pasiūti tradiciniai kostiumai. Kartu su Lietuvos dailės muziejumi (dabar Lietuvos nacionalinis dailės muziejus) suorganizavome konferenciją, skirtą Palangos gintaro muziejaus įkūrimo 30-mečiui. Tais metais buvo pritarta ir Virginijaus Milinio idėjai įkurti Palangos teatrą, vėliau pavadintą Grubiojo teatro vardu ir puikiai veikiantį iki šiol. 1993-aisiais laikinai tada kad ir nešildomoje Palangos kurhauzo mūrinėje da-

lyje kuriam laikui priglaudėme savo muzikinę veiklą pradėjusius iš Plungės kilusius, dabar Lietuvoje garsius muzikos prodiuserius brolius Mindaugą ir Gintarą Bendžius. Padirbėję čia jie, į talką pasikvietę dvi kurorto vidurinės mokyklos šokėjas, surengė vieną pirmųjų savo koncertų. Neliko tais metais be dėmesio ir miesto kraštotyrininkai. Jie oficialaus savo vadovo nebeturėjo, taip pat – ir patalpų, kuriose būtų galėję nuolat rinktis. Sukvietę juos į pasitarimą, kuris vyko Jono Šliūpo muziejaus sodyboje, arčiau Vytauto gatvės stovėjusiame nedideliame mediniame namelyje, išgirdome apie jų ankstesnę veiklą, į Vilnių iškeliavusius surinktus vertingus eksponatus ir vis dar gyvą idėją įkurti miesto istorijos, etnografijos muziejų. Po šio susitikimo susisiečiau su tuometine Lietuvos nacionalinio muziejaus direktore Birute Kulnyte, kuri, beje, vaikystėje kartu su tėvais yra gyvenusi netoli Palangos esančiame Vilimiškės kaime, Palangoje lankė pradžios mokyklą, ir papasakojau apie Palangoje vis dar gyvą norą turėti savo istorijos, etnografijos muziejų. Sutarėme susitikti Palangoje ir išsiaiškinti jo įkūrimo galimybes. Anuo metu svarbu buvo rasti ne tik tokiam muziejui tinkančias patalpas, bet ir susitarti, kam tas muziejus priklausys, kas jį išlaikys. Palangos kraštotyrininkai norėjo, kad muziejaus steigėja būtų Palangos miesto taryba, tačiau miesto valdžia tokio muziejaus išlaikymui lėšų neturėjo. Kitas variantas – įsteigti kurorte Lietuvos nacionalinio muziejaus filialą, kuriuo rūpintųsi ir kurio veiklą finansuotų Lietuvos nacionalinis muziejus.

Prisimenu, kad ieškodamos tokiame muziejui patalpų, kartu su B. Kulnyte buvome sustoję prie kelių variantų. Labiausiai būtų tikusi netoli jūros Simsono gatvėje stovėjusi XIX a. iškilusi neorenesansinio stiliaus mūrinė vila „Komoda“, tačiau tada ji buvo labai apleista, tam, kad čia būtų galima įkurti muziejų, reikėjo išspręsti daug teisinių nuosavybės klausimų ir vilos renovavimui skirti daug lėšų. Norėjome, kad muziejus veiktų mūriniame, gamtos stichijai ir ugniai atspariame pastate. Toks stovėjo prie Vytauto ir Dariaus ir Girėno gatvių sankirtos, šalia pagrindinio įėjimo į Palangos botanikos parką (dabar Birutės parkas). Tuo metu čia veikė Palangos kultūros ir švietimo skyrius.

Pasiprašėme priėmimo pas tuometinį Palangos merą Rimantą Mikalkėną. Idėja įkurti Palangos istorijos ir etnografijos muziejų jam buvo priimtina,



Palangos vila „Anapilis“, kurioje dabar veikia Palangos kurorto muziejus. 1903 m. Fotografas nežinomas. Fotoreprodukcija iš: <https://inx.lv/jjROS>

kaip ir mintis, kad jis galėtų veikti pastate, kuriame tada veikė Kultūros ir švietimo skyrius. Su meru sukirtome rankomis ir sutarėme, kad pradėdame muziejus įkūrimo darbus. Tačiau... Netrukus sužinojome, kad tą pačią dieną, kai merijoje vyko mūsų susitikimas su meru, vienas šios merijos įtakingas valdininkas dalį to pastato patalpų išnuomojo vėliau skandalingai pagarsėjusiems verslininkams, o nutraukti sudarytą sutartį galimybių nėra. Taip trečią kartą žlugo sumanymas Palangoje įkurti jos istorijos ir etnografijos muziejų.

1993-aisiais palangiškių iniciatyva Basanavičiaus gatvėje stovinčioje vienoje seniausių ir mažiausių vilų – „Vaidilutėje“ buvo atidarytas Palangoje Tremties ir rezistencijos muziejus, toliau savo veiklą plėtojo Palangos gintaro muziejus, 1998 m. įkurtas Jono Šliūpo memorialinis muziejus, o savo miesto istoriją reprezentuojančio muziejaus palangiškiai dar turėjo keliolika metų palaukti.

Sėkmingas ketvirtasis bandymas įkurti Palangos krašto istorijos ir etnografijos muziejų, pavadintą Palangos kurorto muziejumi

2008 m. gegužės 30 d. Palangos miesto savivaldybės viešojoje bibliotekoje buvo surengta konferencija „Palangos kultūros paveldas: būti ar nebūti?“ Aptariant aktualius kurorto gyvenimo klausimus jos metu vėl buvo aktualizuota ir Palangos krašto muziejaus įkūrimo idėja. Einant laikui ji vis stipriau ėmė įsitvirtinti, tad 2011 m. spalio 19 d. toje pačioje bibliotekoje vykstant antrajai konferencijai,

(Nukelta į 28 p.)



Buvusio Palangos burmistro Jono Šliūpo (1861–1944) sūnus Vytautas Jonas Šliūpas (1930–2017) ir Emilija Jakševičiūtė-Adiklienė (1906–1993) 1989 m. prie Palangos burmistro Jono Šliūpo muziejaus. Fotografas nežinomas. Fotoreprodukcija iš Klaipėdos apskrities leivos Simonaitytės viešosios bibliotekos archyvo

buvo priimta rezoliucija dėl būtinybės įsteigti Palangos kurorto muziejų, numatyti pagrindiniai darbai, būtini jam įsteigti. Miesto valdžia pritarė šiai rezoliucijai ir tų pačių metų rugpjūčio 29 d. Palangos miesto savivaldybės taryba priėmė sprendimą įkurti Palangos kurorto muziejų. Jam buvo skirtos patalpos vienoje gražiausių iki mūsų dienų išlikusių, dabar jau restauruotų senųjų Palangos medinių vilų – „Anapilyje“. Muziejus pradėjo veikti 2014 m., jo pirmasis direktorius buvo istorikas, archeologas, povandeninio paveldo tyrimų ekspedicijų vadovas Jūratis Viktoras Liachovičius (1946–2017).

Šiame muziejuje kartu su kitais vertybių rinkiniais yra suformuotas, saugomas ir toliau turtinamas E. Adiklienės surinktas kurorto istoriją liudijantis kraštotyrinio palikimo fondas. Didžiąją jo

dalį (kelis tūkstančius objektų) sudaro iki muziejaus įkūrimo Palangos miesto savivaldybės viešosios bibliotekos Kraštotyros fonde kauptas dokumentinis E. Adiklienės paveldas (rankraščiai, nuotraukos ir kitos vertybės). Dalį šios pedagogės ir kraštotyrininkės gyvenimą, veiklą bei Palangos istoriją liudijančių objektų (apie vienas tūkstantis vienetų) biblioteka ir toliau saugo minėtame Kraštotyros fonde.

Palangos kurorto muziejui jau yra perduotas ir itin vertingas Emilijos bei jos vadovautų kraštotyrininkų suformuotas archeologinių radinių rinkinys. Išsamią informaciją apie jį 2016 m. žurnale „Lietuvos archeologija“ (Nr. 17, p. 142–172) išspausdintame straipsnyje „Emilijos Adiklienės kraštotyrinė veikla ir archeologinis rinkinys Palangos kurorto muziejuje“ yra pateikusi jo autorė Viktorija Zia-breva. Didžiąją šio rinkinio dalį sudaro metaliniai archeologiniai dirbiniai, priskiriami kuršių ir lامتiečių kultūrai.

E. Adiklienė mirė 1993 m. lapkričio 11 dieną. Amžinam poilsiui ji atgulė kurorto šiaurinėje dalyje esančiose Palangos kapinėse.

Emilijos Jakševičiūtės-Adiklienės sesuo ir broliai

Atskirų straipsnių yra nusipelnusi Emilijos sesuo Antanija Jakševičiūtė ir broliai – Algirdas bei Vytautas Benjaminas (Vytautas Alantas) Jakševičiai.

Sesuo Antanina Jakševičiūtė buvo labai religinga, tapo odontologe ir pasirinko vienuolės kelią.

Vyriausiasis brolis – Vytautas Benjaminas Jakševičius (1902–1990), iki 1937 m. naudotą literatūrinį slapyvardį *Vytautas Alantas* 1937 m. pasirinko savo tikrąjį pavardę. Jis buvo rašytojas, publicistas, žurnalistas, politikas, žinomas pagonybės šalininkas, Lietuvoje bei emigracijoje buvusių lietuvių tautininkų vadintas vienu iš pagrindinių kultūrinės politikos ideologų. Parašė ir išleido nemažai knygų.

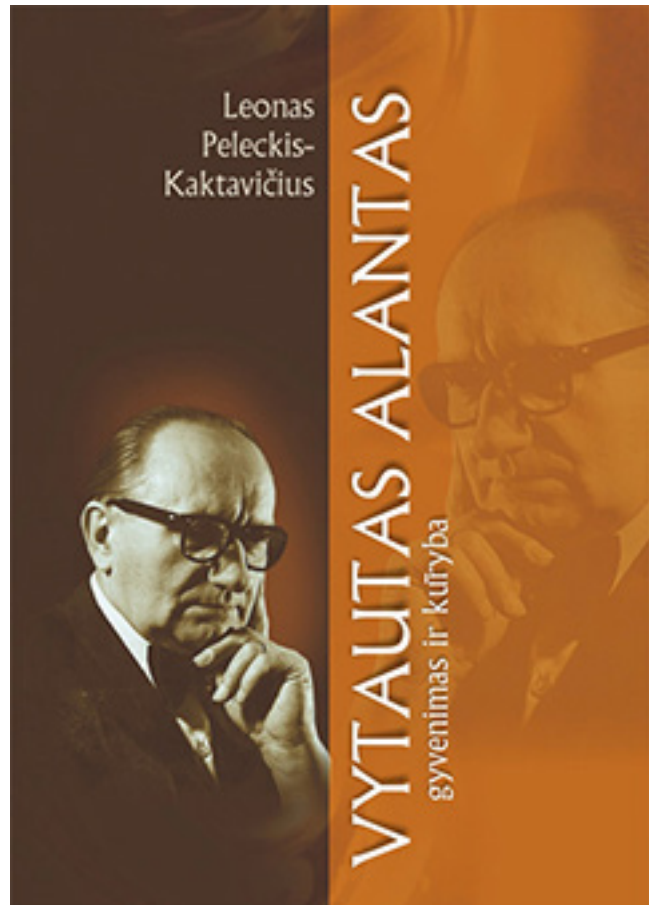
Vytautas Benjaminas gimė 1902 m. birželio 18 d. Sidabrave, mirė 1990 m. balandžio 24 d. JAV Detrito mieste, perlaidotas Kauno Petrašiūnų kapinėse. Jis buvo vedęs Eleną Petrikaitę ir Ireną Baleišytę, užaugino dukrą ir tris sūnus: Mirgą, Šarūną, Algį ir Giną. Literatūros almanacho „Varpai“ redakcija 2009 m. Šiauliuose išleido Leono Peleckio-Kaktavičiaus parašytą didelės apimties monografiją „Vytautas Alantas: gyvenimas ir kūryba“.



Algirdas Jakševičius gimė 1908 m. kovo 25 d. Sidabrave, mirė jaunas – 1941 m. gegužės 30 d. Kaune. Lietuvoje jis garsėjo kaip pedagogas ir teatralas (aktorius bei režisierius). Algirdo žmona buvo teatro ir kino aktorė Monika Mironaitė (1913–2000); kiti jos vyrai: lietuvių grafikas, scenografas (1907–1994) Mečislovas Bulaka ir rašytojas bei visuomenės veikėjas Juozas Baltušis (1909–1991).

Gyvendamas su Monika Algirdas susilaukė dukters Dagnės Jakševičiūtės-Jefremovienės (1941–2020), tapusios aktore ir teatrologe. Ji yra 2013 m. išleistos memuarų knygos „Gyvenom socializme: prisiminimai apie Juozą Baltušį“.

Skaitytojai jau yra sulaukę knygos ir apie Emilijos Adiklienės-Jakševičiūtės antrąjį brolių Algirdą Jakševičių – 1999 m. Vilniuje Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas išleido Jurgio Blekaitio spaudai parengtą monografiją „Algirdas Jakševičius – teatro poetas. Iš Lietuvos teatro praeities“. Joje pateikta ne tik šio anksti mirusio talentingo teatrolo biografija,



Iš kairės: Jurgio Blekaitio knygos „Algirdas Jakševičius – teatro poetas“ viršelis; Leono Peleckio-Kaktavičiaus knygos „Vytautas Alantas gyvenimas ir kūryba“ viršelis

bet ir XX a. I p. besiformuojančio bei tapatybės ieškančio Lietuvos teatro istorija, spalvingi ano meto Valstybės teatro gyvenimo vaizdai, pasakojama ir apie brandžiausius tuo laikotarpiu pastatytus šio teatro spektaklius.

LITERATŪRA IR ŠALTINIAI:

1. *Palangos kurorto muziejus*: <https://inx.lv/Jj4D1>, <https://inx.lv/Jj4D8>.
2. Zita Baniulaitytė, „Emilija Adiklienė – gyvoji Palangos krašto muziejaus kūrimo istorija“, *Vakarinė Palanga*, 2011-10-28.
3. „Palangos senosios gimnazijos istorija“, *Vakarinė Palanga*, 2013-01-21.
4. *Žurnalistikos enciklopedija*, Vilnius, 1997, p. 16.
5. Kęstutis Saldžiūnas, „Vytautas Alantas“, *Visuotinė lietuvių enciklopedija*, t. 1, Vilnius, 2001, p. 272.
6. „Algirdas Jakševičius, *Visuotinė lietuvių enciklopedija*: <https://inx.lv/Jj4Dt>.
7. „Emilija Adiklienė“, *Enciklopedija Lietuvai ir pasauliui*: <https://inx.lv/Jj46z>.